

Ὁ τελευταῖος ἔρωσ τῶν Βασιλέων θὰ εἶναι τὰ καρναβάλια· διότι μετὰ ὀλίγα ἔτη τὸ στέμμα καὶ τὸ σκῆπτρον θὰ εἶναι ἀποκλειστικά ἀντικείμενα καρναβαλικῶν μετεμφισμῶν.

Ὅ,τι λέγει ὁ Μακράκης πρὸς τὴν ψυχὴν, παραδεχόμενος αὐτὴν θνητὴν, ὅτι γῆ εἶ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει, τὸ ἴδιον δύναται τις νὰ εἴπῃ καὶ πρὸς Βασιλέα: Μασκαρᾶς εἶ καὶ εἰς μασκαράδες ἀπελεύσει.

Ἐὰν ἐτίθετο εἰς μειοδοσίαν ὁ ἔρωσ, ἡ τελευταία μειοδοτικὴ ἡμέρα θὰ ἦτο ἡ σημερινή. Οὐδέποτε ἄλλοτε θ' ἀγοράσητε ἔρωτα ἐφθηνότερον ἢ σήμερα.

Ὅπως οἱ βάζοντες κρασί παντοπῶλαι κατ' ἐπικρατίαν ἔθος μοιράζουσι δωρεὰν εἰς τοὺς φίλους μουστον, οὕτω ὅλαι αἱ δεσποσύναι αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποφασισμέναι νὰ βάλουν κρασί διὰ νὰ κάμουν νοικοκυρὸ μοιράζουσι σήμερον δωρεὰν τὸν μουστὸν των.

Αἱ ἔγγαμοι φυσικῶς θὰ μοιράζουσι καὶ τὸ κρασί των.

Σήμερον κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦττον εἴμεθα ὅλοι γελοιοποιοί. Τὸ ὁποῖον σημαίνει ὅτι εἶναι ἡ μόνη ἡμέρα καθ' ἣν δὲν εἴμεθα μασκαρευμένοι.

Τὸν λοιπὸν χρόνον αἱ γυναῖκες φροντίζουν νὰ βάλουν προσωπίδα εἰς τὴν καρδίαν των καὶ οἱ ἄνδρες εἰς τὴν κεφαλὴν.

Κανὼν λοιπὸν γενικός: -Οἱ ἄνδρες μασκαρεύονται ἀπ' τὸ κεφάλι των καὶ αἱ γυναῖκες ἀπ' τὴν καρδιά των.

Τὸ κάλλος φορεῖ προσωπίδα ἐξ ἰδιοτροπίας· ἡ ἀσχημία ἐξ ἔρωτος.

Τὸ ὠραῖον θῆλυ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ αἰώνια προσωπίς τοῦ ὠραίου ἄρρενος.

Οἱ ἀσχημοὶ τότε θὰ ὑποκτόνουν καὶ ὁ κόσμος θὰ ἦτο παράδεισος.

Διὰ τὴν ἐρώσαν γυναῖκα τὸ δάκρυ εἶναι ἡ προσωπίς τοῦ γέλωτος. Ὑπὸ τὸ δάκρυ θὰ εὖρης πάντοτε μειδίημα.

Κανὼν ἄνευ ἐξαιρέσεως· αἱ ἐρωμένοι κλαίουσι διὰ νὰ γελοῦσι.

Εἰς τὰ συνταγματικὰ βασίλεια ὁ ἐκλογεὺς μασκαρεύει τὸν ἀνήλικα· ὁ βουλευτὴς μασκαρεύει τὸν ἐκλογέα· ὁ ὑπουργὸς μασκαρεύει τὸν βουλευτὴν καὶ ὁ βασιλεὺς μασκαρεύει ὅλους καὶ ὅλα.

Ὁ Θεὸς ἐπλασε δύο Βῦας, μίαν μετμηφισμένην καὶ ἄλλην γυμνήν. Ἐκ τῆς γυμνῆς Βῦας κατάγονται αἱ ὠραῖαι, ἐκ τῆς μετμηφισμένης αἱ ἀσχημοὶ.

Διὰ τοῦτο λέγουν ὅτι ὑπὸ τὸ προσωπεῖον τῆς ἀσχημίας κρύπτεται ὠραία—ψυχὴ.

Ἡ γυμνὴ Βῦα ἐζηλοτύπει τὴν μετμηφισμένην Βῦαν· ὁ Θεὸς ὅμως ὅστις ἤθελε ν' ἀπολαμβάνῃ τὰ κάλλη της, ἀλλὰ δὲν ἤθελε καὶ νὰ τὴν δυσαρσετήσῃ, τῇ ἐπέτρεψεν ὡς μόνον μετμηφισμὸν νὰ φορῇ ψευδῆ ῥίνα.

Ἀπὸ τότε χρονολογοῦνται αἱ ὠραῖαι μετὰ τὴν μεγάλην μύτην.

Πρίγκηψ Ἰνδός.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ.

Ἄν κ' εἶναι βραχνιασμένη ἡ φωνή μου
ἀπ' τὸ τραγουδι τὸ πολὺ,
Ἦθελα κάτι καὶ γιὰ τὴν Ξανθὴ μου
Νὰ τραγουδήσω τὴν καλὴν.

Ἄ, ὅμως . . . ἥλιο, οὐρανὸ, φεγγάρι
Ἄς μὴν προσμένῃ νὰ τὴν πῶ,
Οὔτε τὸ ἄχ νὰ δώσῃ καὶ νὰ πάρῃ . . .
Τώρα ἀλλάζω τὸ σκοπὸ.

Δὲν θέλω περιστέρια νὰ γινοῦμε
Οἱ δὴ μὲ κατάσπρο φτερό,
Μιὰ προσωπίδα φθάνει, καὶ πετούμε
Ἄγκαλιασμένοι ἴς τὸν χορὸ.

Μιὰ προσωπίδα! . . . ἄχ! δὲν θὰ μπορέσω . . .
Θεὲ νὰ γυρίσω ἴς τὰ παλιὰ . . .
Ξανθὴ μου, προτιμῶ νὰ σοῦ φορέσω
Μιὰ προσωπίδα . . . ἀπὸ φιλιὰ.

Βλαχοπούλα.

Εἰς τὴν ΑΜΥΧΗΝ ΤΗΣ Ε. Σ. Ρ.

Ἄν ἀπὸ τοῦ Ἀδωνίδος τὸ αἷμα
Ἐβλάστησεν ἄβρὸν—ὡς λέγουν—θρέμμα
Ἡ ἀνεμῶνη,
Ὅποσον ἄνθος θὰ ἐφύετο,
Τοῦ αἵματός σου ἂν ἀφίστο
Σταγῶν τις μόνη;

Troubadour.